

Rim uspostavlja viđenje – broj osam

Temelji od pijeska: Odbacivanje proročke istine u laodicejskom adventizmu

Jeff Pippenger

2024-08-18

U posljednjem članku osvrnuli smo se na sljedeće Isusove riječi.

Čuvajte se lažnih proroka, koji dolaze k vama u ovčjem ruhu, a iznutra su grabežljivi vuci. Prepoznat ćete ih po njihovim plodovima. Bere li se grožđe s trnja ili smokve s čička? Tako svako dobro stablo donosi dobre plodove, a nevaljalo stablo donosi zle plodove. Dobro stablo ne može donositi zle plodove, niti nevaljalo stablo može donositi dobre plodove. Svako stablo koje ne donosi dobar plod siječe se i baca u oganj. Dakle, prepoznat ćete ih po njihovim plodovima. Neće svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca kojega koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: Gospodine, Gospodine, nismo li u tvoje ime prorokovali? i u tvoje ime izgonili đavle? i u tvoje ime činili mnoga čudesna djela? I tada ću im objaviti: Nikada vas nisam poznavao. Odlazite od mene, vi koji činite bezakonje. Stoga, tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, bit će sličan mudru čovjeku koji je sagradio svoju kuću na stijeni. I spustila se kiša, i nadošle su bujice, i zapuhali su vjetrovi, i navalili na onu kuću; ali ona nije pala, jer bijaše utemeljena na stijeni. A svaki koji sluša ove moje riječi i ne izvršava ih, bit će sličan bezumnu čovjeku koji je sagradio svoju kuću na pijesku. I spustila se kiša, i nadošle su bujice, i zapuhali su vjetrovi, i navalili na onu kuću; i pala je; i velik bijaše pad njezin. Matej 7:15–27.

Pobuna iz 1863. označava početak laodicejskog adventizma sedmoga dana koji gradi lažni temelj na pijesku. Pijesak predstavlja sotonsko načelo pluralizma, nasuprot Stijeni apsolutne istine. Apsolutna se istina utvrđuje na temelju dvaju svjedoka, a istine prikazane na dvjema svetim Habakukovim kartama, koje je adventizam postupno stavio po strani, proizlaze iz Biblije i potvrđene su Duhom proroštva. Te su istine apsolutne.

„Neprijatelj nastoji odvratiti umove naše braće i sestara od djela pripremanja naroda da opstane u ovim posljednjim danima. Njegove su sofisterije smišljene da odvrte umove od pogibli i dužnosti ovoga časa. Oni svjetlu koje je Krist došao dati Ivanu s neba za svoj narod pridaju malu vrijednost. Uče da prizori koji su upravo pred nama nisu od dostatne važnosti da bi im se posvetila osobita pozornost. Obezvređuju istinu nebeskoga podrijetla i lišavaju Božji narod njegova prijašnjeg iskustva, dajući mu umjesto toga lažnu znanost. ‘Ovako govori Jahve: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i idite njime.’ [Jeremija 6:16.]”

„Neka nitko ne nastoji otrgnuti temelje naše vjere,—temelje koji su položeni na početku našega djela, molitvenim proučavanjem Riječi i otkrivenjem. Na tim temeljima gradimo više od pedeset godina. Ljudi mogu misliti da su pronašli nov put, da mogu položiti čvršći temelj od onoga koji je već položen; ali to je velika obmana. ‘Jer drugoga temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen.’ [1 Corinthians 3:11.] U prošlosti su mnogi nastojali izgraditi novu vjeru, uspostaviti nova načela; ali koliko je dugo njihova građevina opstala?

Uskoro je pala; jer nije bila utemeljena na Stijeni.” Testimonies, volume 8, 296–297.

Kad je došao 11. rujna 2001., došle su i kiše Duha Svetoga.

„Kasna kiša treba se izliti na Božji narod. Moćan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. travnja 1891.

Kad su veliki neboderi New York Cityja bili oboreni dodirom Božjim, kasna je kiša počela škropiti. Kad je nastupio 11. rujna 2001., otvorile su se ustave papinskih načela.

„U ovo vrijeme prevladavajućeg bezakonja, protestantske crkve koje su odbacile ‘Ovako govori Gospodin’, doći će u neobično stanje. Obratit će se svijetu. U svojoj odvojenosti od Boga nastojat će od laži i otpada od Boga učiniti zakon nacije. Djelovat će na vladare zemlje kako bi donijeli zakone da obnove izgublenu prevlast čovjeka grijeha, koji sjedi u hramu Božjem, pokazujući sebe da je Bog. Rimokatolička načela bit će stavljena pod zaštitu države. Prosvjed biblijske istine više se neće trpjeti od onih koji zakon Božji nisu učinili pravilom svojega života.“ Review and Herald, 21. prosinca 1897.

Patriotski zakon označava početak zaštite rimokatoličkih načela, koja postupno vode prema uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Dana 11. rujna 2001. četiri vjetra, koji predstavljaju islam trećega jao, počeli su puhati.

„Anđeli zadržavaju četiri vjetra, prikazana kao razjaren konj koji nastoji otrgnuti se i jurnuti preko lica cijele zemlje, noseći na svom putu razaranje i smrt.

„Zar ćemo spavati na samome rubu vječnoga svijeta? Zar ćemo biti tromi i hladni i mrtvi? O, kad bismo u svojim crkvama imali Duha i dah Božji udahnut u Njegov narod, da bi stali na svoje noge i živjeli. Trebamo uvidjeti da je put uzak i vrata tijesna. Ali kad prođemo kroz tijesna vrata, njihova je širina bez granica.” Manuscript Releases, svezak 20, 217.

Kiša, vjetar i poplava došli su 11. rujna 2001., i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana bila je iskušana kao što su bili Židovi pri Kristovu krštenju i kao što su bili protestanti počevši od 11. kolovoza 1840. Od te točke pa do buntovnog predviđanja od 18. srpnja 2020., laodicejska kuća adventista sedmoga dana postupno je padala, jednako sigurno kao što je židovski hram bio proglašen pustim prije križa, i kao što su protestanti pri prvom razočaranju 19. travnja 1844. prešli u otpadnički protestantizam.

Laodicejski pokret trećega anđela tada je ušao u svoj završni proces ispitivanja, i kao i pri ispitivanju koje je započelo 11. rujna 2001., djevice su bile pozvane vratiti se starim stazama, koje su bile temeljne istine ne samo mileritskoga pokreta prvoga i drugoga anđela, nego i temeljne istine pokreta trećega anđela.

Simbol odbacivanja tih temeljnih istina u kontekstu snažne zablude jest poruka koju je Pavao zapisao u Drugoj poslanici Solunjanima. Ta je poruka u Danielovoj knjizi predočena simbolom „svagdašnje“, jer je upravo na temelju odlomka iz Poslanice Solunjanima William Miller došao do razumijevanja da „svagdašnje“ u Danielovoj knjizi predstavlja poganski Rim.

Napisane su knjige koje se bave definicijom „svagdašnje“ u knjizi proroka Daniela. Većina je pogrešna, premda, ako želite proučiti jedan rad adventističkog teologa koji to ispravno iznosi, mogli biste potražiti *The Mystery of the Daily*, Johna W. Petersa. U ovome članku ne namjeravam se baviti tim vidom „svagdašnje“. Postoje i druge knjige koje obrađuju povijest „tko, što i zašto“, prema kojoj je lažno gledište o „svagdašnjoj“ na koncu bilo uspostavljeno unutar laodicejskog adventizma sedmoga dana.

Definicija hebrejske riječi prevedene kao „svagdašnja“, i povijest pobune protiv temeljne istine o „svagdašnjoj“ koja je ozbiljno započela 1901. godine, opetovano su izložene u Habakukovim pločama, kao i u nedavnim člancima o Danielovoj knjizi.

Namjeravam u ovom članku zadržati usredotočenost na proročanske značajke povezane sa simbolom odbacivanja Rima. Svatko tko iskreno prihvaća autoritet spisa Ellen White treba samo pročitati sljedeće kako bi znao što je ispravno razumijevanje izraza „svagdašnja žrtva“.

„Tada sam u vezi sa ‘Svagdašnjom’ vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudročću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘Svagdašnje’; ali od 1844., u pomutnji, prihvaćena su druga gledišta, a uslijedili su tama i pomutnja.” *Review and Herald*, 1. studenoga 1850.

Odbaciti razumijevanje Williama Millera o „svagdašnjoj“ znači istodobno odbaciti autoritet spisa Ellen White, jer je ona vidjela „da je Gospod dao ispravno gledište o tome onima koji su objavljivali vijest o času suda“. Također joj je bilo pokazano da su druga gledišta o „svagdašnjoj“ proizvela „tamu i zbrku“, što nisu obilježja Krista. Miller je prepoznao „svagdašnju“ kao poganski Rim kada je proučavao Drugu poslanicu Solunjanima.

„Nastavio sam čitati i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se ono [svagdašnja žrtva] nalazi, osim u Danielu. Tada sam [uz pomoć konkordancije] uzeo one riječi koje su stajale u vezi s njom: ‘ukloniti’; on će ukloniti svagdašnju žrtvu; ‘od vremena kad svagdašnja žrtva bude uklonjena’ itd. Čitao sam dalje i mislio da neću pronaći nikakvu svjetlost o tome tekstu; napokon sam došao do 2. Solunjanima 2,7.8. ‘Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen, i tada će se otkriti onaj bezakonik’ itd. A kad sam došao do toga teksta, o, kako se jasno i slavno istina pokazala! Eto je! To je svagdašnja žrtva! Dobro, što onda Pavao misli pod ‘onim koji sada zadržava’ ili priječi? Pod ‘čovjekom grijeha’ i ‘bezakonikom’ misli se na papinstvo. Dobro, što je to što priječi da se papinstvo otkrije? Pa, to je poganstvo; dakle, ‘svagdašnja žrtva’ mora značiti poganstvo.’—William Miller, *Second Advent Manual*, str. 66.” *Advent Review and Sabbath Herald*, 6. siječnja 1853.

Na koncu, laodicejski adventizam odbacio je ispravno razumijevanje koje je bilo dano Milleru i onima koji su objavili vijest o času suda, te prihvatio pogrešnu zamisao otpala protestantizma da „svagdašnja žrtva“ predstavlja Kristovu službu u Svetišću. Takvo je razumijevanje apsurdno na mnogim razinama, ali više od toga što je pogrešno, ono tvrdi da je sotonski simbol simbol Krista.

„Dakle, premda zmaj prvenstveno predstavlja Sotonu, on je, u drugotnom smislu, simbol poganskoga Rima.” The Great Controversy, 439.

Miller je „svagdašnju“ poistovjetio s poganskim Rimom, zmajem, no laodikejski adventizam preuzeo je od paloga protestantizma zamisao da ona predstavlja Kristovu službu u nebeskom svetištu. Odbacivanje Millerova poistovjećenja „svagdašnje“ s poganskim Rimom predstavlja odbacivanje istine koja je prikazana na objema svetim kartama, a koje su bile ispunjenje drugoga poglavlja Habakuka. Stoga je to odbacivanje temeljne istine, kao što je bilo i odbacivanje sedam vremena iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Odbaciti istinu da „svagdašnja žrtva“ predstavlja poganski Rim znači odbaciti temelje adventizma i autoritet Duha proroštva. Poistovjetiti simbol Sotone sa simbolom Krista usporedivo je s poistovjećivanjem Kristova djela s djelom Sotone.

„Odbacivši Krista, židovski je narod počinio neoprostiv grijeh; a odbijajući poziv milosti, i mi možemo počiniti istu pogrešku. Vrijeđamo Kneza života i izlažemo Ga sramoti pred sotoninom sinagogom i pred nebeskim svemirom kada odbijamo slušati Njegove opunomoćene glasnike, a umjesto toga slušamo sotonine posrednike, koji bi dušu odvratili od Krista. Dokle god netko tako postupa, ne može naći ni nade ni oprostjenja, i na kraju će izgubiti svaku želju da se pomiri s Bogom.” Čeznja vjekova, 324.

Kada je laodicejski adventizam odbacio temeljno razumijevanje „svagdašnje žrtve” i sedam vremena, nije odbacio samo autoritet Duha proroštva i temelje, nego je odbacio i djelo Williama Millera, koji je do svojih razumijevanja bio vođen od anđela Gabriela i drugih anđela.

„Bog je poslao svoga anđela da djeluje na srce jednoga zemljoradnika koji nije vjerovao Bibliji, kako bi ga naveo da istražuje proročanstva. Anđeli Božji opetovano su posjećivali toga izabranika kako bi vodili njegov um i otvorili njegovu razumijevanju proročanstva koja su Božjem narodu oduvijek bila tamna. Njemu je bio dan početak lanca istine, i bio je vođen da traži kariku za karikom, sve dok s čuđenjem i divljenjem nije promatrao Božju Riječ. Ondje je vidio savršen lanac istine. Ta Riječ, koju je smatrao nenadahnutom, sada se pred njegovim pogledom otvorila u svojoj ljepoti i slavi. Vidio je da jedan dio Svetoga pisma objašnjava drugi, i kad bi jedan odlomak bio zatvoren njegovu razumijevanju, nalazio je u drugom dijelu Riječi ono što ga je objašnjavalo. Svetu Božju Riječ promatrao je s radošću i s najdubljim poštovanjem i strahopoštovanjem.” Early Writings, 230.

„Njegov anđeo” izraz je koji označava anđela Gabrijela.

„Riječi anđela: ‘Ja sam Gabriel, koji stojim pred Bogom’, pokazuju da on zauzima položaj velike časti na nebeskim dvorovima. Kad je došao s porukom Danielu, rekao je: ‘Nema nijednoga koji bi se sa mnom držao u ovome, osim Mihaela [Krista], vašega Kneza.’ Daniel 10:21. O Gabrielu Spasitelj govori u Otkrivenju, govoreći da je ‘posla i objavi po svojem anđelu svojemu sluzi Ivanu’. Otkrivenje 1:1.” Čeznja vjekova, 99.

Poistovjećivanje sotonskog simbola sa simbolom Krista nije samo usporednica s neoprostivim grijehom, nego je neoprostivi grijeh također povezan s odbacivanjem glasnika koje Krist šalje. „Svagdašnja žrtva” tada postaje simbol neoprostivoga grijeha, a kada se razumije da je „izabranik”,

William Miller, bio vođen k ispravnom razumijevanju te istine, i kada je ona potom bila odbačena, to se izravno uklapa u Drugu poslanicu Solunjanima, upravo onaj odlomak Svetoga pisma u kojem je Miller došao do svojega otkrića. Odbaciti tu istinu dokaz je da se istina ne ljubi, a ta pobuna dovodi do uklanjanja Duha Svetoga i predaje nečistomu duhu Sotone, što Pavao označuje kao silnu zabludu.

Kao što je „sinovima razbojničkim tvogega naroda”, koji „utvrđuju viđenje”, tako je i „svagdašnja” simbol poganskoga Rima. U kontekstu Druge poslanice Solunjanima, Pavao uči da je odbacivanje poruke drugoga poglavlja dokaz da oni koji to čine ne ljube istinu. Budući da ne ljube istinu predstavljenu u tome poglavlju, primaju silnu zabludu.

Svi proroci govore o posljednjim danima, a prethodni nadahnuti odlomci u ovome članku potvrđuju da snažna zabluda dolazi na one koji ne ljube istinu tijekom izlivanja Duha Svetoga. Jedna skupina prima ulje, a druga skupina prima snažnu zabludu.

Duh Sveti izliva se tijekom povijesti dok se Duh Sveti uklanja od onih koji odbacuju porast spoznaje koji se otvara tijekom dvaju razdoblja kušnje vremena pečaćenja od 11. rujna 2001. do uskoro nadolazećeg nedjeljnog zakona. Ponavljajući prethodni odlomak:

„Gledajući unaprijed prema posljednjim danima, ista beskonačna sila objavljuje, o onima koji ‘nisu primili ljubavi istine da bi se spasili’: ‘I zato će im Bog poslati silnu zabludu, da vjeruju laži: da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali istini, nego su uživali u nepravdi.’ Kako odbacuju učenja Njegove Riječi, Bog povlači svoj Duh i prepušta ih obmanama koje ljube.” Rani spisi, 46.

Redak po redak, Daniel uči da su u posljednje dane razbojnici tvoga naroda (simbol Rima) oni koji uspostavljaju viđenje. Razbojnici su također predstavljeni kao „svagdašnja žrtva”. Salomon uči da u posljednje dane oni koji nemaju viđenja propadaju, što znači biti gol. Biti obnažen znači biti laodikejac, a laodikejac je luda djevica.

„Stanje Crkve koje predstavljaju lude djevice također se opisuje kao laodicejsko stanje.“
Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Biti luda djevica kada stigne poruka Ponoćnoga pokliča znači očitovati ono što Ivan bilježi u šesnaestom poglavlju Otkrivenja kao: „sramotu svoje golotinje“. Ivanovo upozorenje u šestome zlu odnosi se na trostruki savez zmaja, Zvijeri i lažnoga proroka koji od 1989. godine vode svijet prema Armagedonu.

Pavlova poruka u Drugoj Solunjanima nije naprosto o tome da je poganski Rim u Danielu predstavljen kao „svagdašnja žrtva”, nego to poglavlje naglašava odnos poganskoga Rima prema papinskom Rimu. Poganski Rim zadržavao je (sprječavao) čovjeka grijeha da 538. godine dođe na prijestolje zemlje. Kada je poganski Rim bio uklonjen, tada se otkriva „tajna bezakonja”, „onaj bezakonik”, koji je rimski papa. U tom poglavlju Pavao utvrđuje poseban proročki odnos između poganskoga i papinskoga Rima. Odbaciti nauk toga poglavlja znači odbaciti istinu i primiti silnu zabludu.

Neka vas nitko ni na koji način ne prevari: jer taj dan neće doći ako prije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje, tako da kao Bog sjedne u hram Božji, pokazujući sebe da je Bog. Ne sjećate li se da sam vam, dok sam još bio s vama, govorio ovo? I sada znate što ga zadržava da se otkrije u svoje vrijeme. Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen. I tada će se otkriti onaj Bezakonik, kojega će Gospodin uništiti dahom svojih usta i zatrti sjajem svoga dolaska: njega, čiji je dolazak po djelovanju Sotone sa svakom silom i znakovima i lažnim čudesima, i sa svakom prijevarom nepravde među onima koji propadaju, jer nisu primili ljubav istine da bi se spasili. I zato će im Bog poslati silnu zabludu da povjeruju laži: da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali istini, nego su uživali u nepravdi. 2 Solunjanima 2,3–12.

Zašto su ti ljudi posljednjih dana „osuđeni”? Zašto im je poslana „snažna zabluda”? Zašto „propadaju” i time otkrivaju sramotu svoje golotinje? Odlomak navodi da je to zato što ne ljube istinu, a istina iznesena u tom poglavlju pokazuje da će poganski Rim, četvrto kraljevstvo biblijskog proroštva, spriječiti papinski Rim, peto kraljevstvo biblijskog proroštva, da uzdigne na prijestolje sve dok poganstvo ne bude uklonjeno.

Odnos između poganskoga i papinskoga Rima, koji je prepoznat u ovome poglavlju, Ivan također prepoznaje u odnosu između crkve u Pergamu i crkve u Tijatiri. Pergam se podudara s poganskim Rimom, a Tijatira je papinski Rim. Pavao i Ivan pružaju dva svjedoka o odnosu tih dviju sila, kao što to čini i knjiga proroka Daniela.

U Danielovoj knjizi odnos između poganskoga Rima i papinskoga Rima više je puta izložen. U drugom poglavlju Daniela on je prikazan mješavinom željeza i kaljužaste gline. U sedmom poglavlju Daniela i poganski i papinski Rim predstavljaju „različita” kraljevstva, i premda drugo poglavlje Daniela predočuje te dvije sile kao mješavinu, sedmo poglavlje pokazuje da papinska sila proizlazi iz deseterorogoga kraljevstva poganskoga Rima. U osmom poglavlju Daniela mali rog iz redaka devet do dvanaest jest Rim u objema svojim fazama. U redcima devet i jedanaest mali je rog u muškom rodu, čime se označuje poganski Rim, a u redcima deset i dvanaest mali je rog u ženskom rodu, čime se označuje papinski Rim.

U osmom poglavlju Daniela, u trinaestom retku, poganski i papinski Rim prikazani su kao dvije pustošeće sile. Poganski Rim jest pustošeća sila „svagdašnje“, a papinski Rim jest prijestup koji pustoši. U jedanaestom poglavlju, u trideset i prvom retku, pustošeća sila „svagdašnjega“ poganskoga Rima postavlja grozotu pustoši, koja je papinska sila. U dvanaestom poglavlju, u jedanaestom retku, pustošeća sila „svagdašnjega“ poganskoga Rima uklanja se kako bi se uspostavila grozota pustoši papinstva.

Odnos dviju pustošnih sila Rima središnja je tema knjiga Daniela i Otkrivenja, a taj je odnos ono što Pavao prepoznaje kao istinu koja se mora ljubiti ako čovjek želi izbjeći silnu zabludu koja nastaje vjerovanjem laži. Bog nikada nije suvišan, i svaki prikaz odnosa poganskoga Rima s papinskim Rimom pruža svoje posebno svjedočanstvo o toj temi; no odbaciti simbol Rima u posljednjim danima znači odbaciti kasnu kišu i umjesto nje primiti silnu zabludu. To znači zauvijek biti prepoznat kao goli Laodicejac.

Laodicejski adventistički povjesničari, premda ne iskazuju nikakvo sveto poštovanje prema ulozi i djelu Williama Millera, ipak prepoznaju da je upravo njegovo uviđanje odnosa između poganskoga i papinskoga Rima bilo proročki ustroj na kojemu je izgradio „sve” svoje proročke primjene. Gabrijel i drugi anđeli vodili su Millera da razumije odnos između poganskoga i papinskoga Rima, ali u svojoj povijesti on nije vidio Rim kao trostruko biće koje se sastoji od zmaja, zvijeri i lažnoga proroka.

U njegovo vrijeme Sjedinjene Države još nisu bile započele svoju ulogu lažnoga proroka, jer protestanti Sjedinjenih Država nisu postali kćeri Rima sve do 1844., a temeljno djelo Millera već je bilo smješteno na karti iz 1843., koja je izrađena u svibnju 1842.

Godine 1989. bilo je skinuto zapečaćenje s posljednjih šest stihova jedanaestog poglavlja Daniela, i glasnik za to vremensko razdoblje prepoznao je da postoje tri sile čije se proročke aktivnosti protežu kroz stihove četrdeset do četrdeset i pet jedanaestog poglavlja. Kralj juga u četrdesetom stihu jest sila zmaja, kralj sjevera jest papinska sila kojoj je na početku toga stiha, godine 1798., od strane zmajskih sila Napoleonove Francuske, bila zadana smrtna rana. U tome stihu papinska sila započinje djelo iscjeljenja svoje smrtno rane. Godine 1989. kralj sjevera uzvraća udarac protiv zmajске sile Sovjetskog Saveza, koja je tada postala kralj juga. Kada je zvijer katolicizma uzvratila Sovjetskom Savezu, došla je s posredničkom vojskom Sjedinjenih Američkih Država, lažnim prorokom iz šesnaestog poglavlja Otkrivenja. Kralj juga kao zmaj, kralj sjevera kao zvijer i lažni prorok kao kola, konjanici i lađe svi su prikazani u četrdesetom stihu, a proročka linija završava u četrdeset i petom stihu, kada papinska sila „dolazi svojem svršetku, i nitko joj neće pomoći.”

Armagedon, u šesnaestom poglavlju Otkrivenja, simbolično je zemljopisno područje koje označava pobunu čovječanstva koja prethodi Kristovu povratku. Armagedon je simbol; riječ je sastavljena od dviju riječi, „Har“, što znači gora, i „Megido“, što je dolina Jizreel. Činjenica da je Ivan spojio goru s Megidom, premda je Megido dolina, upućuje proučavatelja proroštva na to da je Armagedon simbol koji sadrži zemljopisnu odrednicu, jer u dolini Jizreel nema gore.

Jizreelska dolina smještena je između triju mora (Sredozemnog mora, Galilejskog mora i Mrtvog mora) i Jeruzalema. Nalazi se razmjerno središnje u sjevernom Izraelu, pri čemu su ta tri vodena tijela i Jeruzalem smješteni oko nje u različitim smjerovima. Četrdeset i peti redak jedanaestog poglavlja Daniela mjesto je gdje kralj sjevera dolazi svomu kraju, i nema nikoga da mu pomogne, a redak označuje njegov zemljopisni kraj kao mjesto između mora i slavne svete gore Jeruzalema. Četrdeseti redak jedanaestog poglavlja Daniela uvodi tri sile koje su predmet iscjeljenja smrtonosne rane papinske sile i njezina konačnog kraja.

Prvi izraz ovih redaka označava vrijeme svršetka 1798. godine, kada je papinstvo primilo svoju smrtonosnu ranu, a četrdeset i peti redak označava njegovu trajnu smrtonosnu ranu. Proročanska povijest između prve i posljednje smrti papinske sile prepoznaje pobunu čovječanstva dok ono obnavlja prevlast papinske sile, kada se njezina smrtonosna rana iscjeljuje prije konačne propasti papinske sile. Tih šest redaka nosi pečat istine, jer su i početak i kraj smrt papinske sile, a srednji redci predstavljaju pobunu čovječanstva dok se prva smrtonosna rana iscjeljuje.

Miller je od nebeskih anđela primio svjetlo o odnosu poganskoga i papinskoga Rima. Ključ Millerova razumijevanja proročkoga obrasca, kojim se služio u svim svojim proročkim primjenama, bio je „svagdanja služba” u Drugoj poslanici Solunjanima. „Svagdanja služba” u tome poglavlju jest poganski Rim, a upravo je to uspostavilo viđenje koje je William Miller došao razumjeti, jer Rim, razbojnici tvoga naroda u četrnaestom retku jedanaestoga poglavlja, uspostavlja viđenje.

Glasnik podignut da razumije porast znanja 1989. godine došao je do razumijevanja trostruke naravi Rima. Miller je bio glasnik prvoga i drugoga anđela, i razumio je prvu i drugu pojavnost Rima kako bi utvrdio viđenje koje je iznio pred svijet. Glasnik trećega anđela došao je do razumijevanja sve tri pojavnosti Rima kako bi utvrdio viđenje koje mu je bilo dano da ga objavi svijetu.

Prva manifestacija Rima bila je poganski Rim. Iz poganskoga Rima proizašao je papinski Rim, druga manifestacija. Iz prve dvije manifestacije proizašao je suvremeni Rim, trostruki savez zmaja, Zvijeri i lažnoga proroka.

U sljedećem ćemo članku nastaviti slijed rasprave o „svagdašnjoj žrtvi” u adventnoj povijesti.

„Onaj koji vidi ispod površine, koji čita srca svih ljudi, kaže za one koji su imali veliku svjetlost: ‘Nisu ožalošćeni ni zapanjeni zbog svojega moralnog i duhovnog stanja.’ Da, izabrali su vlastite putove, i duša njihova uživa u svojim gadostima. I ja ću izabrati njihove zablude i pustit ću na njih ono čega se boje; jer kad sam zvao, nitko se nije odazvao; kad sam govorio, nisu slušali, nego su činili zlo pred Mojim očima i izabrali ono što mi nije bilo po volji.’ ‘Bog će im poslati silnu zabludu da povjeruju laži’, zato što ‘nisu primili ljubav prema istini da bi se spasili’, ‘nego su uživali u nepravdi.’ Izaija 66:3, 4; 2 Solunjanima 2:11, 10, 12.

„Nebeski Učitelj upitao je: ‘Koja bi jača zabluda mogla obmanuti um od pretvaranja da gradite na pravome temelju i da Bog prihvća vaša djela, dok u stvarnosti mnoge stvari provodite prema svjetovnoj politici i griješite protiv Jehove? O, to je velika obmana, očaravajuća zabluda, koja ovladava umovima kada ljudi koji su nekoć upoznali istinu zamijene oblik pobožnosti njezinim duhom i silom; kada pretpostavljaju da su bogati, da su se obogatili i da im ništa ne treba, dok u stvarnosti trebaju sve.’”

„Bog se nije promijenio prema svojim vjernim slugama koji čuvaju svoje haljine neokaljanima. Ali mnogi viču: ‘Mir i sigurnost’, dok iznenadna propast dolazi na njih. Ako ne bude temeljitog pokajanja, ako ljudi ne ponize svoja srca ispovijeđu i ne prime istinu kakva je u Isusu, nikada neće ući u nebo. Kada se u našim redovima izvrši očišćenje, više nećemo bezbrižno počivati, hvaleći se da smo bogati i obogaćeni dobrima te da nam ništa nije potrebno.”

“Tko može istinito reći: ‘Naše je zlato okušano u ognju; naše su haljine neokaljane od svijeta’? Vidjela sam našega Učitelja kako pokazuje na odjeću takozvane pravednosti. Skinuvši je, razotkrio je nečistoću ispod nje. Tada mi je rekao: ‘Zar ne vidiš kako su umišljeno prikrili svoju nečistoću i trulež karaktera? ‘Kako posta bludnica vjerni grad!’ Dom moga Oca pretvoren je u kuću trgovine, mjesto odakle su božanska prisutnost i slava odstupile! Zbog toga

vlada slabost i nema snage.” Svjedočanstva, svezak 8, 249, 250.